

LUKAS

Lukas er 28 år og er – efter nogle turbulente år med indlæggelser i psykiatrien og forskellige socialpsykiatriske botilbud – nu tilbage i egen bolig. Han er også startet på universitetet igen. Nikolaj er blevet støttekontaktperson for Lukas. De har mødt hinanden nogle få gange.

Lukas' storesøster møder også Nikolaj. Hun kan se, at kemien mellem Lukas og Nikolaj er god. Lukas er glad for første gang i lang tid. Det ser ud til, at hans antipsykotiske medicin er velreguleret. Men søsteren er bekymret for sin brors diabetes. Hun synes, at hans hud har fået en underlig unaturlig glød, og han lugter af ammoniak. Han har også tabt sig.

Mens Nikolaj er der, spørger søsteren til Lukas' diabetes. Det er ny viden for Nikolaj, at Lukas har diabetes. De snakker om det, og det viser sig, at Lukas ikke har passet sine kontroller på diabetesambulatoriet længe.

Lukas forklarer, at han ved en kontrol for lang tid siden bad om hjælp. Men han fik at vide, at han

bare skulle tage sig sammen. Efterfølgende mistede han sin taske med blodsukkermåleudstyret. Han turde ikke tage kontakt til ambulatoriet. Han er bange for at blive skældt ud.

Nikolaj er i tvivl om, hvor meget hjælp Lukas har brug for, og om han skal involvere andre fagligheder: Skal Nikolaj kontakte socialsygeplejersken og lade hende tage over, eller skal han hjælpe Lukas videre med at få en tid? Lukas får en tid tirsdag morgen. Lukas vil gerne have at Nikolaj tager med i ambulatoriet.

Lørdag aften tager Lukas i byen med en god ven fra universitetet. De tager i byen, men Lukas føler sig skidt tilpas og tager tidligt hjem.

Mandag møder Lukas ikke på universitetet. Vennen er bekymret og tager hjem til ham. Han finder Lukas død i lejligheden. Nikolaj er dybt frustreret over forløbet. Han synes ellers, at det hele tegnede til at komme til at gå godt for Lukas. Han tænker meget på, om han eller andre kunne have gjort noget før eller gjort noget anderledes?

